

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **Statutární město Jablonec nad Nisou**, se sídlem Mírové náměstí 19, Jablonec nad Nisou, zast. Mgr. Pavlem Kroupou, advokátem se sídlem Jakubská 121/1, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19. 11. 2015, č.j. ÚOHS-R283/2014/VZ-39790/2015/323/KHo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 11. 2015, č.j. ÚOHS-R283/2014/VZ-39790/2015/323/KHo, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Kroupy, advokáta se sídlem Jakubská 121/1, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 19. 1. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 11. 2015, č. j. ÚOHS-R283/2014/VZ-39790/2015/323/KHo, kterým žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 7. 2014, č. j. ÚOHS-S363/2014/VZ-15217/2014/523/JDo, na základě kterého byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 11. 9. 2011, tím, že při realizaci veřejné zakázky „Rekonstrukce mostu v ul. Kamenná v Jablonci nad Nisou“, kterou smluvně sjednal prostřednictvím Dodatku č. 9 ze dne 29. 8. 2011 k Rámcové smlouvě o dílo uzavřené dne 20. 4. 2004 se společností Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o., neoprávněně postupoval na základě výjimky stanovené v § 18 odst. 1 písm. j) zákona o veřejných zakázkách mimo režim zákona, aniž by splnil podmínku, aby společnost Technické služby Jablonec nad Nisou, s.r.o., se kterou byl Dodatek č. 9 uzavřen, vykonávala podstatnou část své činnosti ve prospěch jmenovaného zadavatele, a nezadal tak předmět plnění vyplývající z Dodatku č. 9 v některém z případných druhů zadávacího řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že z jeho strany nedošlo k pochybení a využití tzv. in-house výjimky zcela odpovídá vztahu žalobce a Technických služeb Jablonec nad Nisou s.r.o. Předně podává námitky v rovině nesprávně zjištěného skutkového stavu. Skutkový stav tak jak jej žalovaný zjistil, nemá oporu ve správním spise. Vztah mezi žalobcem a Technickými službami Jablonec nad Nisou s.r.o. odpovídá vztahu, který předpokládá u tzv. in-house zakázky i Soudní dvůr Evropské unie. K tomu odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 5. 2006, C-340/04, *Carbotermo SpA a Consorzio Alisei proti Comune di Busto Arsizio a AGESP SpA*. Žalobce má za to, že se žalovaný podrobně nezabýval otázkami a úvahami, zda činnost společnosti Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. pro třetí osoby má okrajovou povahu, čímž by byla naplněna jedna z podmínek využití tzv. in-house výjimky. Žalovaný při svém hodnocení vycházel pouze z výroční zprávy Technických služeb Jablonec nad Nisou s.r.o., ze které navíc vyvodil zcela mylné závěry, neboť informace vytrhával z kontextu. Důvodem proč společnost Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. nabízí své služby externím subjektům je, že se jedná o činnost vykonávanou za účelem využití přebytečné kapacity. K prokázání, že Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. nabízejí své služby především v létě, kdy není potřeba tolik vykonávat činnost pro město, navrhuje žalobce výslech svědka Ing. L. D., hlavního ekonoma Technických služeb Jablonec nad Nisou s.r.o.

[3] V další části žaloby se žalobce zabýval splněním podmínky výkonu podstatné části činnosti Technických služeb Jablonec nad Nisou s.r.o. pro zadavatele z hlediska kvantitativního. Žalovaný při stanovení kvantitativních poměrů nesprávně vycházel

z účetního obratu, aniž by přihlédl k okolnostem případu. Podíly činnosti Technické služby Jablonec ve prospěch žalobce byly v letech 2010 a 2011 v rozsahu 80,1 % a 80,9 %, nikoliv 79 % a 79,5 %. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že obrat ovládané osoby by měl být minimálně 90 % ve prospěch zadavatele. Z žádného rozsudku Soudního dvora Evropské unie tento závěr nevyplývá. Před vydáním směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. 2. 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES neexistovala jednoznačná hranice pro kvantitativní stránku podmínky. Nová směrnice již stanovuje hranici 80 %.

[4] Žalovaný sice rozhodl tak, že nebylo naplněno požadovaných 90 % činnosti pro zadavatele, ovšem v rámci stanovení výše sankce uvedl, že polehčující okolností je skutečnost, že pevná hranice činnosti pro zadavatele nebyla dána. Když neexistuje, respektive v době rozhodování neexistovala jasná hranice pro určení podílu obratu, mělo být postupováno dle *zásady in dubio mitius*.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[5] Žalovaný má za to, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřil ke všem rozhodným skutečnostem. K využití tzv. in-house výjimky je nutné kumulativní splnění kvalitativní a kvantitativní podmínky. Kvalitativní stránka nebyla zjišťována, neboť žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil kvantitativní podmínku. Žalovaný se řádně vypořádal s rozkladovými námitkami a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti při posouzení kvantitativní podmínky. Žalovaný zdůrazňuje, že v rámci rozkladu žalobce tvrdil, že rozsah jeho činnosti ve prospěch zadavatele činil v roce 2010 a 2011 79,5 % a 79 %. Žalobce v rozkladu netvrdil, ani ničím nepodložil, že by byl rozsah činnosti vyšší. V této části tak považuje žalobu za nepřipustnou. Co se týče procentuální hranice obratu, odkazuje žalovaný na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 4. 2007 C-295/05 *Asociación Nacional de Empresas Forestales (Asemfo) proti Transformación Agraria SA (Tragsa) a Administración del Estado*, který určuje přibližnou hranici až na 90 %. Závěrem žalovaný konstatuje, že nikterak nepřipustil existenci sporu o spáchání správního deliktu tím, že zohlednil jako polehčující okolnost v rámci stanovení výše trestu skutečnost, že pevná hranice činnosti ve prospěch zadavatele nebyla striktně stanovena.

[6] V podané replice žalobce k přípustnosti nových tvrzení a důkazů zdůraznil, že přezkum rozhodnutí správních orgánů provádí soudy v plné jurisdikci, v rámci které se zabývají jak otázkami skutkovými tak i právními. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále doplňuje své tvrzení týkající se netržnosti cen, které jsou mezi Technickými službami Jablonec na Nisou s.r.o. žalobcem nastaveny. Do celkového obratu je nutno zahrnout i podíl obratu, který je vykonáván ve prospěch jiných subjektů ovládaných žalobcem. Dále žalobce rozvádí některé námitky, které byly uvedeny již v žalobě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení

předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[8] V dané věci je spornou otázka, zda se žalobce postupem dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. j) zákona o veřejných zakázkách, kdy postupoval mimo režim zákona na základě tzv. in-house výjimky, dopustil správního deliktu.

[9] Podle ustanovení § 18 odst. 1 písm. j) zákona o veřejných zakázkách zadavatel není povinen zadávat veřejné zakázky podle tohoto zákona, jestliže jejich předmětem je poskytnutí dodávek, služeb nebo stavebních prací veřejnému zadavateli osobou, která vykonává *podstatnou část své činnosti ve prospěch tohoto veřejného zadavatele*, a ve které má veřejný zadavatel výlučná majetková práva. Jedná se o tzv. in-house kontrakty, kdy právnická osoba realizující zakázky sama pro veřejného zadavatele je materiálně považována za součást struktury veřejného zadavatele a je formálně právně a ekonomicky oddělena od organizační struktury takového veřejného zadavatele. Výjimka z působnosti zákona pro tzv. interní zadávání je označována termínem in-house.

[10] Tzv. in-house výjimka byla původně založena čistě na rozhodnutích Soudního dvora Evropské unie a nebyla transpozicí ustanovení evropských zadávacích směrnic. Dne 1. 10. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 134/2016, o zadávání veřejných zakázek, kterým byl zrušen zákon o veřejných zakázkách. Podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek se za zadání veřejné zakázky nepovažuje uzavření smlouvy, kterou uzavírá veřejný zadavatel s jinou právnickou osobou jako dodavatelem, pokud *více než 80 % celkové činnosti* takto ovládané osoby je prováděno při plnění úkolů, které jí byly svěřeny ovládajícím veřejným zadavatelem nebo ovládajícími veřejnými zadavateli nebo jinými právnickými osobami, které ovládající veřejný zadavatel nebo veřejní zadavatelé rovněž ovládají jako své vnitřní organizační jednotky.

[11] V posuzované věci žalovaný i správní orgán prvního stupně shledali, že nebyla splněna ani podmínka výkonu podstatné části činnosti dodavatele ve prospěch veřejného zadavatele ani Soudním dvorem Evropské unie předvídaná kvalitativní stránka.

[12] Při posuzování předmětného sporu se musel zdejší soud vypořádat s několika dílčími otázkami. První z těchto otázek bylo, zda by měl aplikovat novou právní úpravu, kterou byl upřesněn neurčitý právní pojem výkon *podstatné části činnosti* tak, že byla stanovena pevná hranice 80 %, i když zákon o zadávání veřejných zakázek nabyt účinnosti až po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Žalobce namítá, že této hranice dosáhl, a proto podmínku pro využití tzv. in-house výjimky naplnil.

[13] Soud považoval novou úpravu pro žalobce za příznivější a musel proto posoudit, zda má být zohledněna změna právní úpravy a má být aplikována úprava, která nabyt účinnosti až po právní moci rozhodnutí správního orgánu. Tedy zda se i v soudním řízení správním v rámci přezkumu rozhodnutí ve věcech správního trestání má použít zásada

vyplývající z čl. 40 odst. 6 Listiny, která ukládá aplikovat pozdější právní úpravu, pokud je pro pachatele příznivější.

[14] Otázkou zohlednění příznivější úpravy se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se usnesením ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, jasně přiklonil k dosavadnímu dlouhodobému a konstantnímu výkladu a dospěl k závěru, že rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.

[15] Nejvyšší správní soud navázal na řadu rozhodnutí, nejen svých, ale i kupříkladu na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2003, č. j. 28 Ca 151/2002-34: „*Pokud nová právní úprava již původní skutkovou podstatu předmětného deliktu nepřevzala, zanikla, tj. v terminologii správního trestání - povinnost státního orgánu sankcionovat jednání, které původně bylo porušením povinnosti a k vyvození odpovědnosti a uložení sankce již nemůže dojít.*“ Rozšířený senát se nepřiklonil k názoru pátého senátu, který mu spornou věc postoupil a uzavřel, že: „*Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenahrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.*“ Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27. Dovedil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy: „*Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu [...]* Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním.“

[16] Krajský soud, vědom si skutečnosti, že tento přístup prolomuje jednu ze základních zásad přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví vyjádřenou v § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle níž „*při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době*

rozhodování správního orgánu“, zdůrazňuje, že soud je povinen vykládat právní normy ústavně konformně. Za účelem zohlednění zásady vyplývající z čl. 40 odst. 6 Listiny, tedy že *je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější*, je proto nezbytné přistoupit k prolomení této zásady a vyjít nikoliv z právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, ale aplikovat právní úpravu pozdější, pro pachatele správního deliktu příznivější.

[17] S ohledem na výše uvedené, je nutno aplikovat ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek, které nově specifikuje podmínku výkonu podstatné části činnosti.

[18] Navazující námitkou, kterou se soud zabýval, bylo nesprávné určení výše obratu. Krajský soud považuje žalobcovu námitku stran nutnosti zohlednit činnost Technických služeb Jablonec nad Nisou s.r.o. ve prospěch příspěvkových organizací či jiných žalobcem ovládaných subjektů za důvodnou. Zde je na místě zdůraznit, že nezáleží na tom, zda tyto úkony činí ovládaná osoba přímo pro zadavatele, či nikoliv. Jak uvedl i Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 11. 5. 2006, C-340/04, *Carbotermo SpA a Consorzio Alisei proti Comune di Busto Arsizio a AGESP SpA*, činností kterou je třeba zohlednit, je veškerá činnost, kterou tento podnik uskutečňuje v rámci zakázky zadané zadavatelem, bez ohledu na to, kdo je beneficentem, ať již samotný zadavatel, nebo uživatel plnění. Na uvedené subjekty je totiž třeba nahlížet ve smyslu uvedeného rozsudku Soudního dvora Evropské unie jako na beneficienty zakázek, které jsou zadány žalobcem. Ke stejnému přístupu se přiklonil i zákonodárce při přijímání zákona o zadávání veřejných zakázek a stanovení přesné hranice rozsahu činnosti pro využití vertikální spolupráce.

[19] Žalovaný při hodnocení rozsahu činnosti vycházel pouze z faktur, které společnost Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. vystavila žalobci. Z napadeného rozhodnutí není patrné, že by žalovaný zohlednil plnění ve prospěch příspěvkových organizací žalobce či jiných subjektů, které žalobce ovládá, což jak bylo shora dovozeno, je postup rozporný jak se závěry Soudního dvora Evropské unie, tak s ustanovením § 11 odst. 1 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek. Tento postup mohl mít za následek chybně vypočtenou výši obratu pod hranici 80 %.

[20] Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť musí být zohledněny i ty činnosti, které společnost Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. vykonávala pro jiné subjekty, než pouze žalobce. Ve světle nové úpravy tzv. in-house výjimky a shora uvedeného rozsudku Soudního dvora Evropské unie je nutno postavit na jisto, zda společnost Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. naplnila procentuální rozsah objemu činnosti ve výši 80 % ve prospěch žalobce, či nikoliv. Rozsah činnosti pro žalobce je zcela primární otázkou, která musí být zodpovězena, aby bylo možno rozhodnout o tom, zda žalobce postupoval v rozporu s dikcí zákona.

[21] Nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou v posuzované věci takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem. Zjištění skutkového stavu prostřednictvím provádění důkazů je primárním úkolem správního orgánu. Z principu plné jurisdikce sice plyne oprávnění správního soudu řešit nejen otázky právní, ale

i skutkové, ovšem to, zda soud důkaz provede sám, nebo uloží jeho provedení správnímu orgánu, je vždy na úvaze soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 90/2009 – 89).

[22] Nadto soud poznamenává, že si je vědom skutečnosti, že skutková tvrzení žalobce stran výše obratu v rozsahu 80,1 % a 80,9 % žalobce přednesl až v žalobě, nepovažuje však tuto námitku na rozdíl od žalovaného za nepřipustnou. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku či správního deliktu neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány (k přezkumu skutkových námitek podaných poprvé v řízení před správním soudem v rámci správního trestání se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).

[23] V druhé části žaloby brojí žalobce také proti hodnocení naplnění kvalitativní stránky činnosti společnosti Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. a k tomu navrhuje výslech svědka Ing. L.D., hlavního ekonoma Technických služeb Jablonec nad Nisou s.r.o. K výslechu svědka zdejší soud nepřistoupil, a to ani k samotnému hodnocení kvalitativní stránky, neboť i naplnění této podmínky musí být znovu žalovaným přezkoumáno, a to ve světle nové úpravy tzv. in-house zakázek.

V. Shrnutí a náklady řízení

[24] S ohledem k výše uvedenému dospěl zdejší soud k závěru, že skutkový stav zjištěný správním orgánem, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Zdejšímu soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu, přezkoumá rozsah objemu činnosti společnosti Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. s ohledem na její činnost ve prospěch příspěvkových organizací a dalších subjektů ovládaných žalobcem. Ve světle nové úpravy žalovaný zhodnotí také kvalitativní stránku činnosti společnosti Technické služby Jablonec nad Nisou s.r.o. a to zda posouzení této stránky činností má vůbec vliv na rozhodnutí ve věci. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[25] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání vyjádření) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb., tedy 9.300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž tři úkony právní služby, tj. 900 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 15.342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. září 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu